

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΤΖΕ'Ι'ΜΣ ΕΜΙΟ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Αυτό την έκαμε να τή χάση κυριολεκτικώς. Παρέλυσε ολόκληρη, νόμισε πως θά λιποθυμούσε όπως την πρώτη φορά και θάμεινε άνυπεράσπιστη στά χέρια, ο Θεός ξέρει, τίνος τρομερού πνεύματος τής νυκτός και του σκότους!...

Αισθάνθηκε συγχρόνως το αίμα της να παγώνει στις φλέβες της, κάτι βαρύ κάθισε πάνω στο στήθος της, ή γλώσσα της δέθηκε...

Τής ήταν αδύνατον να φρονιξή, αδύνατον να βγάλή το παραμοζο ξεφορητό από το στόμα της. Θάθελε να ούριλιξή, να ξεφρονιξη δυνατά, να μουγκρίση καλώντας σε βοήθεια, μα δέν μπορούσε, δέν μπορούσε ν' άρθρωση λέξι, ο ουρανικός της ήταν στεγρός, έντελός ξηρός. Δοκίμασε τότε να σηκώση το χέρι της και να χτυπήση το κουδούνι, μα τής στάθηκε αδύνατον. Τά χέρια της είχαν παραλύσει από το φόβο...

Το πόμολο της πόρτας ξανάτριξε έν τώ μεταξύ και ή πόρτα άρσωσε ν' ανοίγη σιγά-σιγά, χωρίς κανένα κρότο...

Η Λίλιαν σκεκόταν άκίνητη, χωρίς πνοή, μέ το λαμό τενητωμένο, μέ τά μάτια γουφακίμενα, μέ το βλέμμα γυρισμένο προς την πόρτα... Τι θάβλεπε άραγε να προβάλλη έμπρός της;

Κ' έξαφνα, όταν ή πόρτα μισάνοιξε, τά μάτια της αντίκρυσαν κάτι το τρομερό, κάτι το άπίστευτο, κάτι το φοβικό. Είδη να παρουσιάζεται μπροστά της ο σύζυγός της, μέ την τρομερή πληγή στον κρόταφο, μέ αιματομένο το μέτωπο, μέ τά μάτια άγρια, μέ τά μαύρα ρούχα που του φορούσαν στην κηδεία του!...

Η δυστυχημένη γυναίκα προσπάθησε γιά μά ακόμα φορά να κραυγάσει, μα δέν βγήκε από το στόμα της παρά ένας άναρθρος ήχος, κάτι σαν βογγητό... Το κεφάλι της έπεσε στο προσκέφαλο και μη θέλοντας να βλέπη γύρω της, μη τολμήοντας να τον άνακρούση, έκλεισε τά μάτια της...

Τά δόντια της γυποκόσαν σαν ναχε δυνατό οίγος...

Έτσι, καθώς βρισκόταν, άκουσε κάτι σαν σύρσιμο στον τάπητα της κρεβατοκάμαράς της, σαν εκείνος να έπλησιάζε, και σε λίγο τον έννοιωσε κοντά της, επάνω από το κεφάλι της. Μιά δυνατή ανατριχίλα τήν έπιασε τότε κι' ακούσια, χωρίς να το θέλη, μισάνοιξε τά βλέφαρά της...

Μισάνοιξε τά βλέφαρά της και τον είδε σχιμμένον από πάνω της να την κυτάζει άγρια, μέ θανάσιμο μίσος!...

Η δυστυχημένη γυναίκα νόμισε πως θά πεθάνη από τον τρόμο, από την φοβική της. Κάθε έλιπδα γιά τήν σωτηρία της έστράφη στο Θεο, μα άμέσως σκεδόν τον άκουσε να γουλλίξει σαν άγριο θηριο κι' έννοιωσε τά παγωμένα δάχτυλά του να τής σφίγγουν το λαμό!...

Τή φορά αυτή ή Λίλιαν άλλόφρων από τον τρόπο και την ταραχή της έβγαλε ένα σπαρακτικό σκούξιμο που άντήχησε σ' όλο το σπίτι. Ξεφώνησε σπαρακτικά και λιποθύμησε...

Η κωμαρέρα της που κοιμόταν σ' ένα δωμάτιο κοντά στην κρεβατοκάμαρα της κυρίας της άκουσε το ξεφορητό της και έτρεξε έντρομη να δή τι συμβαίνει.

Βοήκη την κ. Στήβενς μοσιολοπήθη και φρόντισε να τήν φέρη στις αισθήσεις της. Μέσα στο δωμάτιο δέν βρισκόταν κανείς...

Η κ. Στήβενς μη θέλοντας να τρομάξη τους άνθρώπους της υπηρεσίας της, τους ειπε πως κοιμόταν και την τρομάξε κάποιος έφρατίτης. Μ' έκάλεσε όμως άμέσως το πρωί σπίτι της και μου ειπε κλαίγοντας σπαρακτικά τί της συνέβη.

Αυτή τή φορά, φίλε μου, δέν μπορεί κανείς ν' άμφιβάλλη γιά ό, τι συνέβη. Δέν μπορεί ν' άποδώση κανείς σε παραίσθησι τά τρομακτικά αυτά γεγονότα. Όχι. Θεέ μου!... Η κ. Στήβενς μούδειξε το λαμό της και είδα έκει, επάνω στο λευκό δέγμα της τά μελανά σημάδια από τά δάχτυλα του νεκρού σπύλιγού της!

Μπορεί να πρόκειται πλέον περί παραίσθησεως, περί ύστερησμού; Μπορεί να έμωλοπισθηκε μόνη της ή κ. Στήβενς; Άδύνατον...

Τι' αυτό σε ίκετεω, σεβαστέ μου φίλε, σπεύσε το ταχύτερον στο Λονδίνο. Όταν θά είσαι

μαζύ μας θά είμαστε πιά ήσυχου!...

Δέν τολμούμε, έννοιεται, να πούμε σε κανένα τι συμβαίνει. Η κ. Στήβενς, ή όποια πήγαινε κάθε πρωί κι' έκλαιγε πάνω από τον τάφο του συζύγου της, τρέμει τώρα και να πατήση το πόδι της στο νεκροταφείο. Δέν κοιμάται τις νύχτες. Δέν τολμά να ζητήση τή συντροφιά καμιάς φίλης της, μήπως της ξεφύγη, επάνω στον τρόμο της, το μυστικό μας...

Έννοιεις πλέον πόσον άνησυχώ να σε δω κοντά μου... Σε περιμένο μ' άγωνία...

Με σεβασμό και άγάπη Τζώρτζ Πέτερσον

(Έπιστολή του καθηγητού κ. Ουίλλιαμ Τζάκσον προς τον ιατρόν Τζώρτζ Πέτερσον).

Άγαπητέ μου φίλε,

Προκειμένου να σπεύσω έντός ολίγου κοντά σου περιορίζομαι να σου γράψω τά όλίγα αυτά λόγια γιά τά άλλόκοτα και παραδόξα περιστατικά που συνέβησαν τις τελευταίες αυτές ημέρες στην κ. Στήβενς. Ξέρεις φίλε μου, πόσο είμαι προσηυκτικός στα ζητήματα αυτά και πόσο σεπτικιστής, προκειμένου γιά ιστορίες φαντασμάτων. Παρ' όλα ταύτα δέν μπορώ και να βεβαιώσω ότι μεταξύ ημών και των νεκρών δέν ύπάρχει καμιά επικοινωνία. Ζούμει, φίλε μου, σε βαθύτατο σκότος! Όσο κι' άν έχομε προοδεύσει, όσο κι' άν έχομε κάμει θανάτια αι έπιστήμια, το μυστήριο, το όποιο μάζ περιβάλλει είνε τεράστιο. Υπάρχουν άκόμη τόσα πράγματα άνεξήγητα σ' αυτό τον κόσμο!

Πάντως μέχρις ότου έλθω μόνος μου και παρακολουθήσω τά περιστατικά αυτά, σου συνιστώ ψυχραιμιάν και φρόνησιν.

Συμβούλεψε την κ. Στήβενς να κοιμάται τήν νύχτα, έχοντας γιά συντροφιά μά από τις γυναίκες της υπηρεσίας της. Άκόμη προμηθεύσου και δώσε της να κρατά πάντοτε επάνω της άγιον άρτον.

Ποτέ να μη μένη μόνη της τή νύχτα. Άς μη άπομακρύνεται επίσης από το σπίτι της, μετά την δύναν και πρό της ανατολής του ήλιου.

Συσιτηστέ της άκόμη να καλέση τον ιερέα τής ένορίας να διαβάση μερικάς εσχάς εις το δωμάτιο που εφρονήθη ο σύζυγός της. Παρομοία ευχή να διαβασθή επάνω από τον τάφον του.

Άν λάβετε τά μέτρα αυτά ως πού να έλθω ο ίδιος στο Λονδίνο, να είστε βέβαιοι ότι ή κ. Στήβενς κανένα άπολύτως δέν διατρέχει κίνδυνον.

Έλπιζω να είμαι μεθούριον κοντά σου. Έν βίβη.

Με πολλήν άγάπην Ουίλλιαμ Τζάκσον

(Έπιστολή του ιατρού Τζώρτζ Πέτερσον στον καθηγητή Ουίλλιαμ Τζάκσον)

Σεβαστέ μου φίλε, Η επιστολή σου με καθυσάρασε κάπως, άν μπορεί να όνομασθή ήσυχία και γαλήνη ψυχής ή κατάσταση στην όποια βρισκομαι τον τελευταίο αυτό καιρο.

Σας ύποβάλλω και σπερα την θεομή παράκλησι να μη αναβάλλετε πλέον το ταξείδι σας γιά το Λονδίνο.

Άν δέν σπεύσετε να ρηθτε το ταχύτερον νομίζω, είμαι άπολύτως βέβαιος, πως θά τρελλαθώ!...

Πρέπει να όητε την φτώχη μου Λίλιαν, πρέπει να τήν άντικρύσετε, έστω και γιά μά στιγμή, γιά να σπαραχθή ή καρδιά σας! Η τόσο δροσερή, ή άνομιξίατική έμορφή της που έθαύμιονο έννοιους που τήν έβλεπαν γιά πρώτη φορά, έβουσε, έφυλλορροήσε, έμαράθηκε... Τήν κυτάξω και νομίζω πως βλέπω το φάντασμα της, πως δέν είνε πια ή ίδια. Κάμνει τήν έντύπωση γυναικός που σηκώθηκε από μακρυνήν άρώσσεια ή από τον τάφο!..

(Άκολουθεί)

Λίλιαν

